

Normálne nenormálny deň

Normálne nenormálny deň

Zora Staroňová

Je úplne normálny deň. Teda skoro. Mám narodeniny a chystá sa veľká oslava. Príde na ňu celá rodina, no zatiaľ je to nuda. Mama pečie koláče a iné dobrôtky, no nenechá mi ich ochutnať. Aj otec má prácu – vešia ozdoby a dekorácie. No on to prežíva trochu inak. Stále si hundre niečo popod nos a už stihol aj dva taniere rozbiť.

Ale čo to vidím? To hádam ani nie je pravda! Ved' sa krásna trojposchodová torta ocitla na zemi a ozdoby sa len tak z ničoho nič začali trhať! Toto nie je normálne! Toto vôbec nie je normálne!

Už aj skriňa začala padať, a to rovno na otca. On si to nevšimol a naďalej vešal ozdoby. Stál na rebríku a aj keby som ho na to upozornila, nestihol by zliezť. Nemala som inú možnosť. Musela som mu hovoriť vtipy. Vtedy by skočil dole ako raketa a objímal by ma, ako keby som bola nejaký plyšový medvedík.

Ja totiž nehovorím vtipy často a môj otec ich miluje. Podľa neho je komédia základ života.

Ale kým mi toto všetko prebehlo myslou, už bolo neskoro. Skriňa padla a všetci sme počuli niečo ako plač. Žeby otec plakal?

S mamou sme pozbierali všetky sily na to, aby sme tú skriňu zdvihli. Ale čo sme to videli? Ved' otec sa rehotal. Ani neviem prečo sme sa začali chichúňať aj my. Prečo? Preto, lebo otec to celé vymyslel.

Keď nám to povedal, mama nechápala: “Čo si to vy-kysle?!”

“Vy-myslel. Vy-my-slel!” smial sa otec.

“Ahá! Ale načo?!” čudovali sme sa.

“Chcel som, aby sme mali zábavu. Celá rodina,” vysvetľoval.

“Zábavu?! A čo moja torta?” už som sa aj začínala hnevať.

“Tá torta je tu,” ukázal nám otec celú tortu.

“Tá, čo spadla, bola z plastelíny,” usmial sa.

A tak sa končil tento normálne nenormálny deň.